

Arrest

nr. 199 494 van 9 januari 2018
in de zaak RvV 215 556 / VK

In zake:

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat : die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 198 525 van 24 januari 2018, waarbij de debatten worden heropend en de zaak opnieuw wordt opgeroepen op de terechtzitting van 31 januari 2018 om 10.00 uur.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de debatten heropend worden en de zaak opnieuw wordt opgeroepen op de terechtzitting van de Verenigde Kamers van 2 februari 2018 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat G. GASPART, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

Om de leesbaarheid van dit arrest te bevorderen wordt de bestreden beslissing normaal weergegeven. Ze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: Y. voornaam: S. geboortedatum: (...)1997 geboorteplaats: <A REMPLIR - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

*In voorkomend geval, ALIAS: A, D. geboren op (...)1994 - Eritrea
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 25/07/2017 en 17/08/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden.

Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Duitsland).

Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst.

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 25/07/2017 en 17/08/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding (...)

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In het arrest van de Raad met nr. 198 525 van 24 januari 2018 werd het uiterst dringend karakter van de vordering reeds aanvaard.

2.2. In dit arrest werd vervolgens in het kader van de beoordeling van het ernstig karakter van het middel, het volgende gesteld:

"2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

2.3.2. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoekster op:

*« MOYEN UNIQUE pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :
de l'article 33 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés, signée à Genève le 28 juillet 1951 et du principe de non refoulement ;
de l'article 3 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentale (CEDH) ;
de l'article 3 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants
de l'article 7, al. 1er, §1 et 2 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;
de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers
des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration, du principe général de droit de la proportionnalité et de sécurité juridique, du devoir de minutie et de précaution, du devoir de soin, des principes généraux de bonne administration (la gestion consciencieuse, le principe du raisonnable, et de l'erreur manifeste d'appréciation, l'obligation de motiver une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union européenne, et en particulier du droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande, reprise à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;
du principe d'audition préalable (audi alteram partem) ».*

*La décision ordonnant à la requérante de quitter le territoire sans délai est motivée comme suit :
(...)*

*Cet ordre de quitter le territoire sans délai est assorti d'une décision de reconduite à la frontière motivée comme suit :
(...)*

EN CE QUE il ne ressort pas de la décision attaquée que la requérante ait disposé de la possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet d'une éventuelle reprise en charge par l'Allemagne ou d'un éventuel éloignement vers l'Erythrée ;

EN CE QUE la décision ne précise pas dans quel pays la requérante sera renvoyée ; qu'il y est uniquement mentionné qu'elle est enregistrée dans le système Eurodac (Allemagne) et qu'elle ne sera en aucun cas, sauf sur la base d'une nouvelle décision, renvoyée vers son pays d'origine ;

ALORS QUE, au regard du principe de non-refoulement, tel qu'il est affirmé notamment par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants, et l'article 3 de la CEDH, la partie adverse ne pourrait envisager un éloignement de la requérante sans s'être assurée, d'une part, qu'elle ne serait pas renvoyée vers un pays où elle encourrait un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, et, d'autre part, que le pays vers lequel elle serait éloignée respecte lui-même le principe de non-refoulement ;

Que la décision ne contient aucun examen de la conformité d'un renvoi de la requérante avec le prescrit de l'article 3 CEDH et qu'il met la partie requérante et Votre Conseil dans l'impossibilité d'apprécier ce risque pour la requérante de subir des traitements contraires à cet article puisque la partie adverse ne précise pas la destination vers laquelle la requérante sera renvoyée ;

Qu'elle se contente d'affirmer, dans la décision attaquée, que « L'intéressée ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduite dans son pays d'origine » ;

Qu'il apparaît de la décision attaquée que la requérante a introduit une demande d'asile en Allemagne ou, en tout cas, y a laissé ses empreintes ;

Que la requérante explique avoir introduit une demande d'asile en Allemagne ;

Qu'à ce stade-ci (contact téléphonique du 22 janvier 2018), aucune demande de reprise en charge n'a été adressée par les autorités belges aux autorités allemandes;

Que si une demande de reprise en charge était formulée par la Belgique à l'Allemagne, on ne pourrait présumer de la suite qui y serait réservée par l'Allemagne;

Que, même si la décision mentionne que « la requérante ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduite dans son pays d'origine », on ne peut exclure qu'elle soit reconduite en Erythrée en exécution de l'ordre de quitter le territoire avec décision de reconduite à la frontière attaquée dans le présent recours ;

Que le fait de se contenter d'affirmer dans la décision attaquée que « la requérante ne sera en aucun cas, sauf nouvelle décision, reconduite dans son pays d'origine » ne constitue aucunement une garantie que tel ne sera pas le cas, la requérante faisant en effet l'objet d'un ordre de quitter le territoire exécutoire sans délai ;

Que la motivation de la décision attaquée est, à cet égard, profondément ambiguë et totalement inadéquate ;

Qu'il est pour le moins surprenant de délivrer un ordre de quitter le territoire à une Erythréenne sans même savoir si une demande de reprise en charge sera demandée à l'Allemagne et en ignorant vers quel pays la mesure d'éloignement pourra être exécutée ;

Qu'il ne peut être exclu que la requérante soit renvoyée vers un pays -l'Erythrée- où elle risque d'être soumise à des traitements inhumains et dégradants ;

Qu'il faut rappeler, ici, que la nationalité érythréenne de la requérante ne semble pas contestée de part adverse puisque figure la mention « nationalité : Erythrée ») sur la décision attaquée ;

Que l'Erythrée est un état dont la partie adverse ne peut ignorer qu'il figure de manière consistante au sommet des listes des régimes les plus attentatoires aux droits humains ;

Que la partie adverse ne peut pas ignorer que la dictature érythréenne est l'une des plus oppressives au monde;

Que la Commission d'enquête des Nations unies en Erythrée a conclu que des crimes contre l'humanité y avaient été commis de manière généralisée et systématique ;

Que les citoyens érythréens sont soumis à un service militaire à durée indéterminée, qui peut durer des dizaines d'années et être assimilé à de l'esclavage ;

« By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The Col concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement.

Conscripts are often assigned to arduous non-military construction and agriculture projects though some serve in the civil service, education, and other service jobs. Conscripts are used not only in government-related projects, they are used in projects personally benefitting military commanders and other officials. Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander. Physical abuse, including torture, occurs frequently; so does forced domestic servitude and sexual violence by commanders against female conscripts. There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several. »

Que la requérante est en âge de subir la conscription, et donc d'être maintenue en esclavage ;

Que le droit de quitter son pays est également violé : le gouvernement interdit l'émigration et réprime violemment les tentatives de fuite :

« A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. »

Qu'il existe un risque très élevé que la requérante subisse sur place de graves conséquences répressives du fait de sa décision de fuir illégalement vers l'Europe ; que, en effet, les Érythréens qui essayaient de se rendre en Europe risquaient d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements ;

Qu'il existe donc prima facie de risques évidents de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion de la requérante vers l'Erythrée ;

Que le recrutement forcé pour le service national obligatoire et illimité s'apparente à du travail forcé ;

Qu'il faut par ailleurs insister sur le fait que, à la lecture des statistiques publiées par le CGRA, le taux de protection des demandeurs d'asile érythréens en Belgique est extrêmement élevé, et approche les 100% lorsque la nationalité érythréenne n'est pas contestée ;

Que la partie adverse a manqué à son élémentaire devoir de prudence en délivrant un ordre de quitter le territoire avec décision de reconduite à la frontière sans entendre la requérante au préalable sur les risques encourus en cas de transfert en Allemagne ou en Erythrée, sans savoir si une procédure de demande de reprise en charge à l'Allemagne serait initiée ni, a fortiori, quelle en serait l'issue avec comme possible conséquence un éloignement vers le pays dont elle a la nationalité, à savoir l'Erythrée si l'Allemagne refusait la reprise en charge et un risque de violation, dans son chef, de l'article 3 de la CEDH ;

Qu'en conclusion, la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen rigoureux des éléments touchant au respect de l'article 3 de la CEDH dont elle aurait dû avoir connaissance ;

Qu'il convient de s'en référer à l'arrêt n° 198 409 rendu ce jour par Votre Conseil (pièce 9) dans un dossier en tous points similaires puisqu'il concerne un ressortissant érythréen enregistré dans le système Eurodac en Allemagne et au sujet duquel la partie adverse indiquait, dans la décision de reconduite à la frontière, qu'il était enregistré dans le système Eurodac et qu'il ne serait en aucun cas, sauf nouvelle décision, renvoyé dans son pays d'origine ;

Que Votre Conseil a pointé le risque que le requérant fasse l'objet d'une nouvelle décision de reconduite à la frontière -non susceptible d'être attaquée- vers l'Erythrée si l'Allemagne refusait la prise en charge ; qu'elle a estimé que la partie adverse ne pouvait prendre une telle décision rendant possible l'éloignement de cette personne vers l'Erythrée sans avoir examiné les conséquences prévisibles de ce possible éloignement compte tenu de la situation prévalant dans ce pays ; que Votre Conseil a dès lors suspendu l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement en raison d'un risque possible de violation de l'article 3 de la CEDH suivant le raisonnement qui suit :

(...)

Qu'il convient d'aboutir à la même conclusion dans le cadre de la décision attaquée ;

Qu'il convient de préciser que l'unique différence entre le dossier traité dans l'arrêt précité et ce dossier visé par le présent recours est le fait que l'ordre de quitter le territoire était le premier notifié au requérant alors qu'en l'espèce, il s'agit -selon les dires de la partie adverse- du troisième ordre de quitter le territoire notifiée à la requérante ;

Que, cependant, ce constat ne saurait entraîner une conclusion différente de celle prise dans l'arrêt précité ;

Que, l'ordre de quitter le territoire ne saurait être considéré comme étant purement confirmatif des deux ordres de quitter le territoire délivrés antérieurement à la requérante ;

Que, à cet égard, l'arrêt n° 195 268 du 21 novembre 2017 décrit la jurisprudence pertinente sur la question dans les termes suivants :

« 2.2.1. Le Conseil d'Etat et le Conseil de céans ont, dans des cas similaires, déjà jugé que l'ordre de quitter le territoire ultérieur était purement confirmatif de l'ordre de quitter le territoire initial, dès lors que le dossier ne révélait aucun réexamen de la situation de la partie requérante à l'occasion de la prise de l'ordre de quitter le territoire ultérieur (voir, notamment, C.E., arrêt n° 169.448 du 27 mars 2007 et C.C.E., arrêts n° 2494 du 12 octobre 2007 et n° 12.507 du 12 juin 2008), ou ne comportait aucun élément qui aurait dû amener la partie défenderesse à procéder à un tel réexamen (voir notamment, C.C.E., arrêt n° 122 424 du 14 avril 2014), si tant est que ces actes revêtent une portée juridique identique (en ce sens, C.E., arrêts n° 229 952 du 22 janvier 2015 et n° 231 289 du 21 mai 2015). Le critère permettant quant à lui de distinguer la décision nouvelle, prise après réexamen, d'un acte purement confirmatif, est que l'administration a réellement remis sa première décision en question, remise en question qui peut être tenue pour établie quand de nouveaux éléments ont été présentés et qu'il ressort du dossier administratif que ceux-ci ont été pris au sérieux (voir à ce sujet : Michel Leroy, Contentieux administratif, Bruxelles, Bruylant, 2008, 4ème édition, pp. 277- 278). »

Que, en l'espèce, l'acte attaqué contient une décision partiellement différente de celle contenue dans les précédents ordres de quitter le territoire qui vise à justifier, d'une part, qu'aucun délai n'est cette fois donné à la requérante pour quitter le territoire puisqu'elle n'a obtempéré aux ordres de quitter le territoire précédents et, d'autre part, la nécessité d'une mesure de contrainte;

Que l'acte attaqué est assorti d'une décision de reconduite à la frontière, ce qui n'était le cas des ordres de quitter le territoire délivrés antérieurement;

Qu'il ressort par ailleurs de l'acte attaqué que la partie adverse s'est penchée sur le cas de la requérante, a constaté une mention dans le système Eurodac (Allemagne) et semble vouloir solliciter la reprise en charge de la requérante à cet Etat afin de pouvoir la reconduire aux frontières de cet Etat, élément qui ne figurait pas davantage dans les ordres de quitter le territoire précédents ;

Que, enfin, lorsqu'une décision est susceptible d'entraîner un risque de violation de l'article 3 CEDH, elle doit pouvoir faire l'objet d'un recours effectif, ce qui ne serait le cas si l'ordre de quitter le territoire était considéré comme purement confirmatif et ce qui porterait gravement atteinte aux droits fondamentaux de la requérante ;

“2.3.3. De verzoekende partij betoogt in essentie dat niet betwist wordt dat ze de Eritrese nationaliteit heeft. Ze hekelt het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen zonder dat de verwerende partij zelfs nog maar een terugnameverzoek heeft gericht ten aanzien van de Duitse

autoriteiten en zonder dat de verwerende partij weet naar welk land ze de verzoekende partij zal verwijderen. Ze betoogt dat het niet uitgesloten is dat ze toch naar Eritrea zal worden verwijderd waar ze het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Ze is van oordeel dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden niet op de hoogte te zijn van de situatie in Eritrea. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij het gebrek aan een rigoureuus onderzoek van haar situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.3.4. De verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen op dat de bestreden beslissing duidelijk stelt dat verzoekster in geen geval zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst en dat haar betoog dat gekoppeld is aan een terugkeer naar haar land van herkomst, dan ook niet dienstig is. De verwerende partij benadrukt dat de thans bestreden beslissing enkel een titel verleent om verzoekster over te dragen naar Duitsland en benadrukt dat verzoekster niet naar Eritrea zal worden teruggeleid zonder dat hieromtrent een nieuwe beslissing getroffen zal worden.

2.3.5. Verzoekster heeft blijkens Eurodac-onderzoek een asielaanvraag ingediend in Duitsland op 13 december 2012. In België heeft ze geen asielaanvraag ingediend. Huidige zaak valt prima facie onder de toepassing van artikel 24.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Ter terechtzitting werd hierover een debat gevoerd en partijen brengen geen elementen aan die leiden tot een andersluidende conclusie. Artikel 24.1 de Dublin III-verordening bepaalt dat wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, de betrokken lidstaat, die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen. Artikel 24.2 bepaalt dat een dergelijk verzoek "zo snel mogelijk" wordt ingediend.

Artikel 25 van de Dublin III-verordening bepaalt dat wanneer het terugnameverzoek gebaseerd is op informatie uit het Eurodac-systeem, de antwoordtermijn van de aangezochte lidstaat twee weken bedraagt (25.1). Het zonder reactie laten verstrijken van die termijn, staat gelijk met een aanvaarding van het verzoek (25.2).

2.3.6. In de huidige stand van het geding acht de Raad het essentieel uitsluitel te hebben over de kwestie of de verwerende partij een terugnameverzoek richt tot Duitsland en over het lot van dit verzoek. De Raad acht het dan ook noodzakelijk de behandeling van de zaak uit te stellen tot een nadere datum tenéinde de partijen toe te laten de Raad de nuttige inlichtingen te verschaffen met betrekking tot het terugnameverzoek aan Duitsland. (...).

2.3. De verwerende partij heeft op 29 januari 2018 een faxbericht van de Duitse autoriteiten aan de Raad ter kennis gebracht. Hierin laten de Duitse autoriteiten aan de verwerende partij weten dat zij akkoord gaan met de vraag om "terugname/overname" van de verzoekende partij die de verwerende partij op 25 januari 2018 heeft ingediend. De Duitse autoriteiten verwijzen daarbij naar artikel 18.1. d) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: Dublin III-Verordening). Deze bepaling stelt onder meer dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Nadat de Raad had vernomen dat de verwerende partij dit faxbericht niet verzonden had aan de verzoekende partij, heeft de Raad dit op 30 januari 2018 ter kennis gebracht van de verzoekende partij.

2.4. Ter terechtzitting van 31 januari 2018 stelt de verzoekende partij dat als de Raad weigert om de bestreden beslissing te schorsen, zij geen rechtsmiddel meer kan aanwenden indien de verwerende partij alsnog beslist om de verzoekende partij te repatriëren naar Eritrea. Volgens haar laat de bestreden beslissing dit toe en verduidelijkt ze dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de bestreden beslissing die een titel vormt om haar uit te wijzen en de motivering van de bestreden beslissing die niet uitvoerbaar is. Ze hamert erop dat het gegeven dat de Duitse autoriteiten ondertussen hun instemming betuigd hebben met het verzoek tot terugname niet kan ongedaan maken dat er geen garantie was en is dat de verzoekende partij niet naar Eritrea zal gerepatrieerd worden. De verzoekende partij is van oordeel dat enkel een nieuwe beslissing - met een duidelijke eindbestemming - haar in staat stelt haar rechtsmiddelen te ontwikkelen waarbij ze er onmiddellijk aan toevoegt dat ze maar weinig redenen ziet om een grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen bij een overdracht aan de Duitse autoriteiten. De verwerende partij herhaalt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de

verzoekende partij niet naar Eritrea zal verwijderd worden en dat als de Duitse autoriteiten haar terugname weigeren - quod non - er een nieuwe beslissing zou getroffen worden.

2.5. Op de terechtzitting van 2 februari 2018 herhaalt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing het voor de verwerende partij mogelijk maakt om haar naar Eritrea te verwijderen. Ze benadrukt dat als de Duitse autoriteiten de terugname weigeren en de verwerende partij een nieuwe beslissing tot terugleiding neemt met als bestemming Eritrea, zij deze terugleiding niet meer kan bestrijden vermits de beslissing tot terugleiding geen aanvechtbare beslissing is, waarbij ze verwijst naar een arrest van de Raad nr. 192 584 van 26 september 2017, gewezen in de Verenigde Kamers. Verder benadrukt ze dat ze op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet kon voorzien op basis van welke bepaling van de Dublin III- Verordening de Duitse autoriteiten het terugname- of overnameverzoek van de verwerende partij zouden aanvaarden. De bestreden beslissing vermeldt immers niet meer dan "*dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Duitsland)*". Ze stelt dat heden duidelijk geworden is dat het artikel 18.1. d) van de Dublin III-Verordening betreft, maar hekelt het gegeven dat ze dit niet kan aanvechten. De verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij verplicht is een nieuwe beslissing te treffen met duidelijke vermelding van het criterium van de Dublin III-Verordening op grond waarvan de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald, zodat ze hiertegen haar rechtsmiddelen kan aanwenden. De verzoekende partij laat anderzijds opnieuw gelden dat het geen probleem vormt indien ze aan de Duitse autoriteiten wordt overgedragen. De verwerende partij herhaalt dat de bestreden beslissing geen titel kan vormen om de verzoekende partij te verwijderen naar Eritrea. Verder is ze van oordeel dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ze van plan was de verzoekende partij aan Duitsland over te dragen en dat het de verzoekende partij vrijstond om in haar verzoekschrift dienaangaande een grief aangaande een schending van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen. De verzoekende partij repliceert hierop dat ze ook in staat moet gesteld worden om de toepassing van de Dublin III-Verordening te kunnen aanvechten.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd is en de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient dan ook behandeld te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Gezien de Duitse autoriteiten op 29 januari 2018 uitdrukkelijk hun instemming betuigd hebben met het « terugname/overnameverzoek » van de verwerende partij (zie punt 2.3) is er geen grondslag meer voor het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift "*Que si une demande de reprise en charge était formulée par la Belgique à l'Allemagne, on ne pourrait présumer de la suite qui y serait réservée par l'Allemagne;*" en "*Que la partie adverse a manqué à son élémentaire devoir de prudence en délivrant un ordre de quitter le territoire avec décision de reconduite à la frontière (...) sans savoir si une procédure de demande de reprise en charge à l'Allemagne serait initiée ni, a fortiori, quelle en serait*

l'issue (...) en "Qu'il est pour le moins surprenant de délivrer un ordre de quitter le territoire à une Erythréenne sans même savoir si une demande de reprise en charge sera demandée à l'Allemagne (...) en "Qu'à ce stade-ci (contact téléphonique du 22 janvier 2018), aucune demande de reprise en charge n'a été adressée par les autorités belges aux autorités allemandes;". De Raad dient derhalve te concluderen dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de middelonderdelen die ze verbindt aan haar betoog in haar verzoekschrift dat er geen uitsluitel is of de Duitse autoriteiten haar daadwerkelijk zullen terugnemen of overnemen.

2.8. Het kernpunt van het betoog van de verzoekende partij is dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat ze wordt gerepatrieerd naar Eritrea en dat de verwerende partij in dit verband geen rigoureu onderzoek heeft gedaan van de elementen in het licht van artikel 3 van het EVRM die ze behoorde te weten. De verzoekende partij is tevens van oordeel dat ze niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel in het geval dat de verwerende partij besluit om haar naar Eritrea te repatriëren.

2.9. Zoals veelvuldig geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, toegang heeft tot een rechtscollège dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het heeft eveneens gepreciseerd dat "de daadwerkelijkheid van het beroep vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk" (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

2.10. De verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift een grief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM ontwikkeld in het geval ze naar Eritrea wordt gerepatrieerd. De Raad zou deze grief daadwerkelijk behandelen indien het op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing vaststaat of minstens niet uitgesloten is dat de verzoekende partij naar Eritrea wordt gerepatrieerd (cf. RvV (Verenigde Kamers) 26 september 2017, nr. 192.584). Echter wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *"Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst"*. De Raad ziet niet in hoe deze motivering "ambigue" is zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift. De verwerende partij stelt immers uitdrukkelijk dat indien ze besluit om de verzoekende partij naar Eritrea te verwijderen, ze een nieuwe beslissing zal treffen. De Raad ziet dan ook niet in op wat de verwachting van de verzoekende partij gestoeld is dat de verwerende partij een gans onderzoek doet naar de situatie in Eritrea en daaromtrent motiveert in de bestreden beslissing. Voor wat betreft de zinsnede *"behoudens nieuwe beslissing"*, wordt noch in de bestreden akte, noch in de nota met opmerkingen geduid wat moet worden verstaan onder een *"nieuwe beslissing"*. Redelijkerwijze betreft dit ofwel een nieuwe bijlage 13septies ofwel treft de verwerende partij enkel een nieuwe beslissing tot terugleiding. In beide gevallen kan de verzoekende partij deze bij de Raad aanvechten en desgevallend opnieuw een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen en daarin een grief inzake een schending van artikel 3 van het EVRM ontwikkelen die door de Raad zal behandeld worden (zie RvV nr. 199 329 van 8 februari 2018, gewezen in Verenigde Kamers). De verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden in haar redenering dat de bestreden beslissing en de motivering ervan twee van elkaar losstaande elementen zijn. Een beslissing kan niet los van de motivering ervan bekeken worden. Uit de bestreden beslissing met motivering *"Betrokkene zal, behoudens nieuwe beslissing, in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst"* blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet naar Eritrea zal worden teruggeleid. Alleszins staat sedert 29 januari 2018 vast dat de verzoekende partij zal overgedragen worden aan de Duitse autoriteiten zodat zij geen belang meer heeft bij de middelonderdelen die gekoppeld zijn aan een repatriëring naar Eritrea.

2.11. Verder blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij het plan had opgevat om de verzoekende partij over te dragen aan Duitsland, vermits onder het kopje "beslissing tot terugleiding" kan gelezen worden, *"In toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980, is het noodzakelijk om betrokkene zonder verwijl naar de grens, van de lidstaat die verantwoordelijk is, te doen terugleiden. Uit onderzoek blijkt dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Duitsland)."* De verzoekende partij kan derhalve niet dienstig opwerpen in haar verzoekschrift dat er niet gepreciseerd wordt naar welk land ze wordt teruggestuurd. Het stond derhalve de verzoekende partij vrij om een grief inzake de schending van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen in haar verzoekschrift ten aanzien van haar overdracht naar Duitsland, quod non. Ook nadat ze geïnformeerd werd dat de Duitse autoriteiten op 29 januari 2018 akkoord gegaan zijn met het verzoek van de

verwerende partij tot "terugname/overname" van de verzoekende partij ontwikkelt de verzoekende partij niet een dergelijke grief. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 31 januari 2018 stelt *"dat ze maar weinig redenen ziet in om een grief artikel 3 EVRM te ontwikkelen indien de ze aan de Duitse autoriteiten wordt overgedragen"*. Ook op de terechtzitting van 2 februari 2018 laat de verzoekende partij opnieuw gelden dat het geen probleem vormt indien ze aan de Duitse autoriteiten wordt overgedragen. Er zijn de Raad ook geen algemene rapporten bekend waaruit blijkt dat de situatie voor Dublin-terugkeerders in Duitsland strijdig is met artikel 3 van het EVRM of dat Duitsland het principe van non-refoulement niet zou respecteren.

2.12. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt uiteen te zetten over een eventuele terugname of overname door de Duitse autoriteiten en hieraan een schending verbindt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad op het volgende. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waarnaar de verzoekende partij verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenuen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het principe *"audi et alteram partem"* kan op dezelfde wijze ingevuld worden.

2.13. In casu brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit blijkt dat mocht ze vóór het treffen van de bestreden beslissing gehoord geweest zijn door de verwerende partij aangaande een mogelijke overdracht aan de Duitse autoriteiten, dit de verwerende partij zou hebben doen afzien van haar voornemen om de verzoekende partij over te dragen aan Duitsland. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 januari 2018 geen medewerking verleend heeft om een vragenlijst met voorgedrukte rubrieken in te vullen. Deze vragenlijst bevat de volgende inleiding: *"You are heard because you have been found in illegal staying. That is why you have been detained in order to organize your removal to your country of origin or another country where you are allowed to go to / where you have a right to stay. In order to enable the Immigration Office (DVZOE) to establish an adequate follow-up to your file, you are requested to respond to the following questions. It is in your own interest to give a correct and complete answer to these questions. You have to fill out this questionnaire yourself or you can request the return officer./ the coach, to fill out this questionnaire together with you. You have to put your signature on every page (if you don't fill out this document or you don't ask to fill it out for you, the phrase « refuses to fill out » will be added on the document ; if you don't sign, the phrase « refuses to sign » will be added on the document)"*.

2.14. Waar de verzoekende partij benadrukt dat ze op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet kon voorzien op basis van welke bepaling van de Dublin III-Verordening de Duitse autoriteiten het terugname- of overnameverzoek van de verwerende partij zouden aanvaarden en dat ze in de gelegenheid moet gesteld worden om hiertegen haar rechtsmiddelen aan te wenden, wijst de Raad op het volgende. Overeenkomstig artikel 27, leden 1 en 2 van de Dublin III-Verordening heeft de adressaat van een overdrachtsbesluit het recht, binnen een redelijke termijn, tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Gelet op arrest HvJ (Grote Kamer) van 7 juni 2016, Ghezelbash, nr. C-63/15, moet een verzoekende partij in de gelegenheid gesteld worden om het criterium van de Dublin III-Verordening dat leidt tot de aanvaarding van een terugname- of overnameverzoek, te kunnen aanvechten, zelfs indien de lidstaat die aangezocht werd haar instemming heeft betuigd met het verzoek tot terugname/overname (zie ook HvJ, 26 juli 2017, Mengesteab, nr. C-670/16 en HvJ, 26 juli 2017, A.S., nr. C-490/16). Te dezen dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geen overdrachtsbesluit is in de zin van artikel 26.1 van de Dublin III-Verordening. In die mate is de kritiek van de verzoekende partij voorbarig.

Hoe dan ook, in casu heeft de verzoekende partij op 30 januari 2018 kennis gekregen van het akkoord van de Duitse autoriteiten met het verzoek tot "terugname/overname" op basis van artikel 18.1. d) van de Dublin III-Verordening en heeft ze op de terechtzittingen van 31 januari en 2 februari 2018 de gelegenheid gekregen hierop te repliceren. Echter, ze heeft hierbij geen enkele concrete kritiek geuit

tegen de toepassing van de bovenvermelde bepaling. Bijgevolg stelt de Raad vast dat, in de huidige fase van het geding, de verzoekende partij geen belang heeft bij haar grief. Deze beoordeling dringt zich des te meer op nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat ze een asielaanvraag in Duitsland heeft ingediend in december 2012 en uitdrukkelijk bevestigt dat haar asielaanvraag het voorwerp uitmaakte van een negatieve beslissing aldaar en zij meermaals heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen een terugkeer naar Duitsland. Nergens betoogt de verzoekende partij dat er sprake is van elementen die maken dat de verantwoordelijkheid van de Duitse autoriteiten beëindigd is in de zin van artikel 19 van de Dublin III-Verordening.

2.15. Uit het bovenstaande blijkt niet dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaan heeft. Tevens blijkt niet dat ze met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden, noch dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt.

2.16. De opgeworpen schendingen "*de l'article 7, al. 1er, §1 et 2 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; du principe général de bonne foi et de loyauté qui incombe à l'Administration, du principe général de droit de la proportionnalité et de sécurité juridique, des principes généraux de bonne administration (la gestion consciencieuse,..)*" werden niet nader uitgewerkt. Deze middelonderdelen zijn derhalve niet ontvankelijk.

Dienvolgens is het enig middel voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend achttien door:

De heer S. BODART,
De heer G. DE BOECK,
Mevrouw E. MAERTENS,
Mevrouw M. EKKA,
De heer G. PINTIAUX,
Mevrouw N. VERMANDER,

eerste voorzitter,
voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

De heer M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. BODART

